

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **REMA Systém, a.s.**, IČ: 64510263, se sídlem Praha 4, Budějovická 1667/64, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10-Vršovice, Vršovická 1443/65, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **ASEKOL, s.r.o.**, IČ 273 73 231, se sídlem Praha 4, Československého exilu 2062/8, zastoupené Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o návrhu žalobce na jeho zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení jako provozovatele kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3. a na zápis výrobců uvedených v příloze č. 2 rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2006, č.j. 5194/ENV/720/05 do Seznamu, vedeném žalovaným původně pod sp.zn. 5194/ENV/720/05, následně spojeném s řízením vedeným žalovaným původně pod sp.zn. 5193/ENV/720/05, vedeným se společností ASEKOL s.r.o., usnesením žalovaného ze dne 14.12.2012 č.j. 21841/ENV/12 1424/720/12),

t a k t o:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze 6. 2. 2012 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném původně žalovaným pod sp.zn. 5194/ENV/720/05, v němž žalovaný, poté co bylo předchozí rozhodnutí ministra životního prostředí (dále jen „ministr“) ze dne 30. 5. 2006 o zamítnutí rozkladu žalobce zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze 5 Ca 187/2006 -113, a poté co ministr sám zrušil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „ministerstvo“), jako orgánu I. stupně, podle žalobního tvrzení žalovaný řádně nepokračuje. Jak shora uvedeno žalovaným je vedeno společné řízení o návrhu žalobce a současně návrhu společnosti ASEKOL, s.r.o., kdy se každý z navrhovatelů domáhá, aby byl zapsán do Seznamu jako provozovatel kolektivního systému, který bude zajišťovat financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro danou skupinu elektrozařízení pocházejícím z domácností č. 3 a zápisu jím zastoupených výrobců elektrozařízení do Seznamu podle § 37i zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Zapsán jako provozovatel kolektivního systému pro historická elektrozařízení, kterými jsou elektrozařízení pocházející z domácností, uvedená na trh do dne 13.8.2005, a určená je zpětnému odběru (§ 2 písm.a) vyhlášky č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování s nimi) může být dle § 13 odst. 1 cit. vyhlášky pro každou skupinu elektrozařízení zapsán jen jeden kolektivní systém, resp. jeden provozovatel tohoto systému, který pak zajišťuje financování nakládání s historickými elektro zařízením, a to provozovatel

s největším podílem na trhu pro danou skupinu elektrozařízení. Rozhodnutí o zápisu provozovatele kolektivního systému pro určitou skupinu historických elektrozařízení do Seznamu je tak rozhodnutím o právech a povinnostech výrobců elektrozařízení a provozovatele kolektivního systému, zakládá výrobcům povinnost využívat a financovat konkrétní kolektivní systém, zapsanému provozovateli pak oprávnění tento systém provozovat a pod. Vzhledem k předmětu daného řízení a k tomu, že došlo ke spojení řízení vedeného o návrhu žalobce s řízením vedeným o návrhu společnosti ASEKOL, s.r.o. soud jako s osobou na řízení jednal i s tímto subjektem, který se do řízení přihlásil.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 15.4.2009 rozsudkem 5Ca 187/2006-113 bylo zrušeno rozhodnutí ministra ze dne 30.5.2006 č.j. 3228/M/06, sp.zn. R/1829-A, kterým byl zamítnut jeho rozklad a kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05, kdy mj. byl tímto rozhodnutím zamítnut návrh žalobce na zápis žalobce a jím zastoupených výrobců elektrozařízení do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupiny č. 3. Soud věc vrátil k dalšímu řízení, rozsudek nabyt právní moci dne 8.6.2009. *(Soudu je z úřední činnosti známo, že o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl dne 26.8.2010 pod č.j. I As 17/2010-294, pozn. soudu).* Žalobce uvádí, že následně urgoval dne 25.6. 2009 a 15.7.2009 u ministra pokračování v řízení o rozkladu, ministr však zůstal nečinný.

Žalobce proto dne 14.8.2009 adresoval ministrovi žádost podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu o uplatnění opatření proti nečinnosti dle ust. § 80 odst. 4 správního řádu, ani na tuto nebylo reagováno, proto žalobce zaslal dne 16.10.2009 ministrovi předžalobní upomínku. Až na toto bylo reagováno a ministr rozhodl následně dne 9.12.2009 pod č.j. 5367/M/09,98491/ENV/09 a zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05 ve výroku - bodech B1a B2 a vrátil věc k dalšímu řízení ministerstvu, které následně přerušilo řízení dne 26.1.2010. Žalobce se proti tomu odvolal a ministr zrušil rozhodnutí o přerušení řízení rozhodnutím ze dne 28.7.2010, které nabylo právní moci dne 30.7.2010.

Následně zůstal žalovaný opět nečinný, ač bylo jeho povinností v řízení pokračovat, a to nejpozději dnem, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministra ze dne 28.7.2010, č.j. 3461/M/10,64188/ENV/10,sp.zn. R/2272, avšak nestalo se tak a od vydání uvedeného rozsudku tak uplynuly 3 roky.

Žalobce podal návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného ministrovi dne 21.10.2011, k tomuto ministr sdělil dne 23.11.2011, pod č.j. 83378/ENV/11 že pověřil příslušný útvar k zahájení bezodkladných úkonů. Od doručení tohoto přípisu žalobce však opět uplynuly více jak dva měsíce, aniž by žalovaný učinil jakýkoli další úkon, žalobce tak má za to, že vyčerpal bezvýsledně prostředky k ochraně proti nečinnosti, proto se žalobou ze dne obrací na soud.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že řízení vedené pod č.j. 5194/ENV/720/05 je vedeno na základě pravomocného rozhodnutí ministra ze dne 9.12.2009 pod č.j. 5367/M/09,98491/ENV/09, sp.zn. R/1829-A, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce - společnosti REMA Systém, a.s. ze dne 1.2.2006, proti rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05 tak, že část tohoto rozhodnutí ministerstva označená jako B1 a část označená jako B2, kterými byl zamítnut návrh žalobce ze dne 11.10.2005 byly zrušeny, v ostatních částech bylo rozhodnutí potvrzeno. Vedle tohoto řízení probíhalo i řízení o zápisu provozovatele kolektivního systému společnosti

ASEKOL.s.r.o., a jím zastoupených výrobců, pod č.j. 5193/ENV/720/05 (o návrhu na zápis též mj. pro sk. 3), kdy rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2005 pod uvedeným č.j. došlo k zápisu společnosti ASEKOL, s.r.o. do Seznamu jako provozovatele kolektivního systému, toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra č.j. 1312/M/11,23927/ENV/11,ap.zn. R/1811. .

Ve vazbě na zrušující rozsudky č.j. 5Ca 187/2006-113 ze dne 15.4.2009 a č.j. 7Ca 118/2006-165 ze dne 17.12.2010 (*o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.5.2011 č.j. 3As 8/2011-287, pozn. soudu*) musí žalovaný v novém řízení pro danou skupinu vést společné řízení, zapsat do Seznamu lze jen jeden kolektivní systém, a to ten, který zastupuje výrobce s největším podílem na trhu, o zápis žádá více provozovatelů, kteří současně tvrdí, že disponují tímto největším podílem, je proto nutno zjistit podíl obou konkurentů a případně dalších žadatelů. Žalovaný proto následně 14.3.2012 vydal usnesení o spojení věcí, v současnosti je prováděno rozsáhlé dokazování. V závěru žalovaný poukázal na to, že dle právní úpravy mohou za současné situace do vydání nového pravomocného rozhodnutí vykonávat uvedenou činnost oba žadatelé, není tedy žalobce závažným způsobem zkrácen b na svých právech, termín vydání rozhodnutí nelze předjímat vzhledem k nutnosti posouzení zákonných podmínek pro zápis do Seznamu. navrhl proto zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice z 15.5.2012 pak namítl, že nebyl seznámen s usnesením o spojení věci ani žádnými dalšími úkony žalovaného, o provádění důkazů je pak povinen žalobce vyrozumět, nutnost provedení důkazu znaleckým posudkem zpochybnil.

Městský soud v Praze při projednání podané žaloby vycházel z ust. § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. shledal, že žalobce vyčerpal bezvýsledně procesní prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a to podáním ze dne 21.10.2011 ministru životního prostředí.

Soud však považoval vzhledem k žalobním tvrzením primárně za sporné, zda byla ve smyslu ust. § 80 s.ř.s. dodržena lhůta k podání žaloby.

Podle ust. § 80 odst.1 s.ř.s. žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

Podle § 80 odst. 2 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout.

Předsedkyně senátu proto při jednání, které se konalo 14.2.2013 poukázala na toto ustanovení a žalobní tvrzení s tím, že soud považuje za nutné především v daném případě vyjasnit otázku včasnosti podané žaloby.

Zástupce žalobce odkázal na svá učiněná podání ve správním řízení, jimiž se snažil domoci u žalovaného, aby bylo pokračováno v řízení, nicméně k tomu nedošlo, jak je popisováno v žalobě, s tím, že lhůtu 1 roku si počítá od data, kdy mu bylo ministrem k jeho žádosti o učinění opatření proti nečinnosti, tj. dopisem ze dne 23.11.2011 sděleno jaké

opatření tedy přijal tj., že pověřil příslušný útvar k zahájení bezodkladných úkonů. Protože žádné úkony ze strany ministerstva činěny nebyly a nejsou činěny ani v současné době (za poslední přípis ze strany žalovaného považuje repliku k podané žalobě). Popisem kroků, které učinil před uvedeným datem 23.11.2011 v žalobě, se snažil dokreslit situaci stran nečinnosti žalovaného.

Zástupce žalovaného s poukazem na ustanovení § 80 a § 71 správního řádu uvedl, že lhůta k vydání rozhodnutí je max. 60-ti denní; tato lhůta uplynula víc než 1,5 roku předtím, než byla podána žaloba a uplynula marně. Připustil sice, že v daném řízení došlo k procesním prodlevám a žalovaný doposud rozhodnutí nevydal, nicméně objektivní lhůtu stanovenou k podání žaloby nelze prominout. Nepopírá, že nebylo dosud vydáno rozhodnutí, nicméně pokud by se soud dostal k projednání žaloby jako takové, činí ministerstvo v dané věci kroky v rámci probíhajícího řízení, čili není úplně nečinné. V tomto smyslu má za to, že nelze jeho vyjádření chápat tak, jak říká žalobce totiž, že ministerstvo výslovně uvádí, že nekoná a konat nebude.

Zástupce žalobce výkladu žalovaného oponoval, považuje jej za absurdní, znamenal by, že pakliže bude promeškána lhůta k podání žaloby na ochranu před nečinností správní orgán může zůstat nadále nečinný. Jeví se mu proto absurdní závěr, že žaloba by měla být nepřipustná, neboť nebyla podána dříve, když do současnosti trvá nečinnost žalovaného.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení ASEKOL s.r.o. uvádí, že pokud jde o včasnost podání žaloby má za to, že lhůta k vydání rozhodnutí běžela ve smyslu ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu a tato lhůta počala nejprve běžet datem 30.06.2010 nejpozději 30.07.2010, takže žaloba, která byla podána až v únoru 2012 je podána opožděně.

Soud o včasnosti podané žaloby uvažil takto:

Podle citovaného ust. § 80 odst.1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

Úkonem ve smyslu tohoto ustanovení je nutno rozumět procesní úkon účastníka řízení nebo správního orgánu ve správním řízení. Takovýmto úkonem není samotná urgence vyřízení či sdělení správního orgánu, že nejsou dány důvody, aby ve věci pokračoval či rozhodoval (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Ans 3/2005-107). Tímto úkonem rovněž není uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb. tj. správního řádu či odpověď nadřízeného orgánu na takový návrh. Uplatnění opatření proti nečinnosti je podmínkou legitimace k podání žaloby a jejího projednání podle § 79 odst. 1 s.ř.s.

V daném případě proto vliv na běh lhůty nemohlo mít podání žalobce z 21.10.2011 ani odpověď ministra ze dne 23.11.2011.

V samotném řízení vedeném žalovaným bylo jeho rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 26.1.2010 k odvolání žalobce zrušeno ministrem rozhodnutím ze dne 28.7.2010, které nabylo právní moci dne 30.7.2010. Žalovaný měl proto pokračovat v řízení a pakliže žádný další úkon, který bylo nutné učinit, a dobu nutnou k jeho provedení připočítat, neučinil, a ani

nepřerušil řízení z jiných důvodů znovu, i při počítání takto ve prospěch žalobce nejzazšího počátku běhu lhůty k vydání rozhodnutí žalovaným (lhůta 60 dnů dle § 71 odst. 3 správního řádu), uplynula tato 30.9.2010. Jednoroční lhůta k podání žaloby by tak uplynula marně 30.9.2011.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 80 odst. 2 s.ř.s. tuto lhůtu nelze prominout, nezbylo soudu, než žalobu odmítnout pro opožděnost dle ust. § 46 odst. 1 písm.b) s.ř.s. jako opožděnou. Výslovného zákonného ustanovení § 80 odst. 1 ve spojení s ust. odst. 2 s.ř.s. nemůže soud nedbat ani je výkladem překlenout, neboť jím jsou nastavena procesní pravidla soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu jednoznačně a rovněž pro všechny, byť se žalobci v daném případě jeví takový výklad absurdním. Lhůta stanovená v ust. § 80 odst. 1 s.ř.s. vychází mj. z toho, že účastník řízení dbá o svá práva a využije je v přiměřené době, za kterou jednoroční lhůtu k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu lze nesporně považovat.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

O nákladech osoby na řízení zúčastněné bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť jí soud žádné povinnosti v souvislosti s vedeným soudním řízením neuložil.

Soud pouze nad rámec dané věci dodává, byť to žalovaného v přiznaných průtazích v řízeních neomlouvá, žalobci je znám vývoj vedených správních řízení souvisejících s rozhodnutím o jím podaném návrhu na zápis do Seznamu, tzn. řízením, v němž namítá nečinnost žalovaného. Z žaloby podané tomuto soudu žalobcem ve věci vedené tímto soudem pod sp.zn. 11A 130/2011 přímo vyplývá, že v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze 7Ca 118/2006-165, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3As 8/2011 z 25.5.2011 (v souvislosti s předchozím rozsudkem sp.zn. 1As 17/2010), bylo dne 30.5.2011 žalobci doručeno rozhodnutí ministra ze dne 25.5.2011, č.j. 1312/M/11,23927/ENV/11, kterým ministr zrušil části výroků(A1)a (A2) rozhodnutí ministerstva ze dne 22.12.2005, č.j. 5193/ENV/720/05, které svědčily ve prospěch společnosti ASEKOL,s.r.o.(byla zapsána jako provozovatel systému pro skupinu 3.), ve zbytku uvedené rozhodnutí potvrdil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu